

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου-Ίουλίου.

(Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 1ης Σεπτεμβρίου...)

322. Συλλαβόγραφος

Δυνητικόν με κάτοικον Χώρας γνωστής ενώνεις, Καί ορυκτόν κοιόστατον 'Αμέσως φανερώνεις.

'Εστάλη υπό του Γενναίουχού Στρατηλάτου

323. Στοιχειόγραφος

'Όποιος είνε άν τό άφίση, Κάθε λέξις θά τό έζη, 'Αν τό άποκεφαλίσης, Με τά τέσσαρα θά τρέχη.

'Εστάλη υπό τής Παιρηγίας τών Δολλαριών

324. Στοιχειόγρ. μετά Μεταγραμματισμού

Νήσος του Αιγαίου ε'μαι 'Αν μου κόψης τό κεφάλι, Τής Μικράς 'Ασίας χώρα Παλαιά θά ξεπροβάλη, Μά κι' αυτής έάν βελήσης, 'Ενα γράμμα να αλλάξής, 'Όνομα κοινόν έμπρός σου Γυναικίον θα νυτάξής.

'Εστάλη υπό τής 'Ηρωικής Σάμου

325. Αημιόδες Δίνιγμα

Γυρίζεις, τριγυρίζεις, Στή γωνιά πά' και καθίζεις.

'Εστάλη υπό Ν. Σ. Κουτσουβέλη

326. Δοτήρ

* * * * * Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως, ώστε να αναγνωσκωνται: 'Ορίζοντιως Κράτος τής Εύρώπης, κατέτως νήσος τής 'Ελλάδος, διαγωνίως δέ όμηρικός βασιλεύς και Κράτος τής 'Αμερικής.

'Εστάλη υπό του Νικηφόρου Στόλου

327. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός περίφημος. 2 4 7 8 8 2 8 = Πόλις τής Ρωσίας. 3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμός τής Γαλλίας. 4 5 6 1 5 = Κράτος τής Εύρώπης. 5 6 4 3 2 8 = Νήσος του Αιγαίου. 6 7 8 8 5 = Πτιγόν. 7 8 1 2 4 2 8 = 'Αρχαίος Ποιητής. 8 5 3 4 7 6 1 5 = Νήσος τής Εύρώπης.

'Εστάλη υπό 'Ανδρέα Δ. Ζουρντού

328. Φύσθην-Μίνθην

ένήρστ υπο γισών άν ές γ'ας πατρώ, 'Εστάλη υπό 'Ελένης Ι. Δούβλη

329. Διπλή 'Ακροστιχίς.

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν νήσον του Αιγαίου, τά δε τρίτα χώρα τής Μικράς 'Ασίας: 1, Κράτος τής Εύρώπης. 2, 'Όρος τής 'Ελλάδος. 3, Βασιλεύς τής Περσίας. 4, Θεός τών Αιγυπτίων. 5, Κράτος τής 'Ασίας.

'Εστάλη υπό τής 'Ωραίας Ρόδου

330. 'Ελληποσύμφωνον

αη - οια - οο - υιου 'Εστάλη υπό του Ναιάχου Μιαούλη

331. Γρίφος

III νηο ταλ ταλ III νηο ταλ ταλ M III νηο ταλ ταλ ω, ω, ω!

'Εστάλη υπό τής Αίγλης του 'Ελληνισμού

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων των φύλλων 20 21.

197. Πυραμίδ (πυρά, μύς.)—198. Γεωμετρία (γε - ω - με τρία.)—199. Χαλκίς - γαλκός.—200. Δύκος ήσθε πόδα πρό βάτου, και ό ποός ήν αίγός.

201. ΣΕΡ - ΒΙ - Α 202. Κωνσταν- ΒΙ - ΕΝ - ΝΗ 203. 'Ελευθε- Α - ΝΗ - ΚΩ ρωτής. ('Η ανά- γνωσις κατά στήλας, ές τών άνω προς τά κάτω και τάχαλιν.)—203. 'Ο πλούτος ήνη- τός, ή δόξα άθάνατος.—204. 'Εξ οικείων τά βέλη (έξ ή - κύων τ' 'Αβελ οί.)

205. Μύκος (μύ, κώνος.)—206. 'Ισοκράτης - Σωκράτης.—207. Τάγος - γάτος.

208. Μ Σ Α 209. ΕΥΚΑΛΥ- Ε Α Ι ΠΤΟΣ (ε α λ ο σ, Γ Α Ν καλός, αύλός, λυ- ΟΥΡΑΝΙΑ κός, Πόλος, τέλος, Π Μ Ρ ούτος, σπέος.)— Σ Ι Ι 210. 'Εργον ού- Ι Σ Σ δέν όνειδος, άερ- γή δέ τόνειδος. ('Η ανάγνωσις εκ δεξιάν κατά στήλας, εκ τών άνω προς τά κάτω και τάχαλιν.)—211. Κόψέ έζλο, κάμε Γιάν- νη.—212. ΔΑΝΙΑ - ΑΡΤΟΣ (κάραΔΑμον, κανΑΡΙον, ΛεόνΤιος, περΙΟδος, ΠαρΑΣχος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όσος 15 λέξεις, δηλαδή και οι όλιγοτέροι τών 15 πληρώνονται ως να ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, όπολογείται ως έξ λέξεις άπλά.—Αί μη συνοδηυόμεναι υπό τό άντί- τιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

[ΙΔ' - 87]

Πά συγχαρητήριά μου, Τέλλε 'Αγα, δια τά ποιήματά σου 'Στόν Αυτοκράτορα'.

Ναυτάκι του 'Αβέρωφ

[ΙΔ' - 88]

Ανταλλάσω γραμματόσημα ξενικά, Κρήτης, Σάμου, Κύπρου, στέλλω 'Ελληνικά και 'Αμερικανικά. 'Επίσης αγοράζω εις καλές τιμάς.—Παγώνα Πετροντζή, Κυπαρισσία.

[ΙΔ' - 89]

Αναχωρούσα εξ 'Ηρακλείου, άποχαιρετώ τάς αγαπητάς μου φίλας Προσφιλή 'Ανάμνη- σον, Δοξασιμένον Ρήνον και Μαγεμένην 'Αμμουδιάν.

Λορελάι

[ΙΔ' - 90]

Χαίρε, αγαπητή Λορελάι!.. Γλυκειά άνά- μνησις να μάς ενώνη πάντα Ι.

Δοξασιμένος Ρήνος

[ΙΔ' - 91]

Αναχωρών εκ Χαλκίδος δια Θεσσαλονίκην γάειν άναψυχής, χαίρετώ πάντα τούς έ- κει φίλους τής «Διαπλάσεως».

Γενναϊόψυχος Στρατηλάτης

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου τής Δια-

κόσκινα με χρυσά γράμματα, δι' ό- σούς θέλουν να χυιοδέσουν τά φυ- λάδιά των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυ- δρομικώς προς τούς έμβάζοντας τό άντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οι έξής: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ. 1,10 δια τό 'Εσωτ. και 1,30 δια τό 'Εξωτ.

Τόμοι 8 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι τής Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος εξηρηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τι- μάται: 'Αδειος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Δια τάς 'Επαρχ. 'Αδειος: 3,50, χρυσόδ. 6.50 Δια τό 'Εξωτερ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν έκαστος τιμάται έλευθερος ταχυδρ. τελών: 'Αδειος φρ. 7—Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 8: τών έτών 1906, έως 1913, άν έκαστος τιμάται: 'Αδειος φρ. 8—Χρυσόδ. φρ. 10.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή άνανέωσις τής συνδρομής του

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύση εις την σελ. 241.)

- ΑΘΗΝΩΝ: Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Αλ. Θ. Νικολάου, Θεοδώρα Καραβέλλου, Εθαγγελία Σιδθου, Ηαν. Α. Καραγεωργίου, Μαγεμένη Ρόδου, Ανιομήδης ο Σκόρος, Κυματίτσοσα Κυανόλευκος Νίνα Ζαμάου, Γ. Θ. Νικολάου, Λεων. Α. Χαρ- μπόσης, 'Αγγελική Κ. Χαροκόπου, Δημ. Χρ. Πα- παδόπουλος, Γεώργ. Σχ. Παπαδόπουλος, 'Εμμ. Μ. Φλωράκης, 'Αγις Κ. Καζής, 'Οδ. Ν. Καλλίνικος. ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρός Παγανής (27 28) ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεός. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Θάνος Θ. Ζάχος. ΒΕΛΚΑΣ (Αιγύπτου): 'Αριάδνη Μ. Σταυρίδου, Μοσχοβόλον Κρίνον. ΒΥΤΙΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Αισκάκης, Νικόλ. Στ. Μα- λαροδής. ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: 'Ανδρομάχη Α. Αύδη. ΚΑΒΑΛΑΣ: Γεώργ. Παπα - 'Αντωνίου, Γεώργ. Μάνου. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης. ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. 'Αστεριάδης. ΛΑΥΚΑΔΟΣ: Α. Πάχος. ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Α. Σταυρόπουλος Φουστατε- λης, Ντινής Ι. Φαρμακίδης, Καίτη 'Αχόλου, Α. Α. Κυριακόπουλος, Μικρός Έβελις. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στέφ. Ν. Σαροίδης, Θ. Γ. Βαρε- λης, 'Αντ. Γ. Βαρελας, Σ. Ι. Μακρυμυχαλος. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώργ. Καλλιώρας, Σ. Ν. Τζω- τζόπουλος. ΥΔΡΑΣ: Φουρδός τής 'Επαλόφου. ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Α. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύρόντων όδθην την λύσην τά όνόματα έπέθεσαν εις την Κληρωσία και εκληρώθησαν οι έξής δυο ΠΑΝ. Α. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΣ εν 'Αθήναις και Σ. Ι. ΜΑΚΡΥΜΥΧΑΛΟΣ εν Πειραιεί, ό όποιος παρακαλείται να μάς στείλλη την διεύθυνσιν του. 'Αμφότεροι ενεργήσαν δια τρεις μήνας από 1ης 'Ιουλίου. Πλεονάζει δραχ. 1 δια τόν προσεχή διαγωνι- σμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών ύπηρεσία και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα όριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 'Εσωτερικού: 'Εξωτερικού: Έτησία... 8φ. 8,— Έτησία... φρ. 10,— Εξαμήνιος... 4,50 Έξαμήνιος... 5,50 Τετμήνιος... 2,50 Τετμήνιος... 3,— Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά τών Ηρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10, 'Εξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκάστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εδριαιίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάκιον

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

'Εν 'Αθήναις, 12 'Ιουλίου 1914

'Ετος 36ον.—'Αριθ. 32

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ ΣΗΑΝΣΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

'Ο πόλεμος μεταξύ 'Αγγλίας και Γαλ- λίας προήλθεν από ένα ποτήρι νερό, τό όποιον έχυσεν ή δούκισσα Μάλβουργ έ- πάνω εις τό εόρημα τής βασιλείσσης 'Ανης.

Μία ψευδής πληροφορία ενός δωδεκαετούς βοσκού, έπέφερε την άπώλειαν τής μάχης του Βατερλώ.

Τέλος μία μύγα, μία μεγάλη μύγα, από αυτές που εις τό Μα- ρόκον λέγονται ζέμπα, ήρκεσε δια να μεταβάλη εξ ολοκλήρου την θέσιν του Λουλου και Τζούλη.

Και ίδου πως.

'Η μύγα αυτή, όργανον βεβαίως τής Θείας Προνοίας, ή εύλογη- μένη αυτή μύγα, έπετούσε βορβύσασ γύρω εις τά μουλάρια, τά όποια είχαν μείνη ζευγμένα εις τό ά- μάξι όπου, ως είπαμεν, ήτο φορ- τωμένον τό πελώριον εκείνο κιβώ- τιον, τό σκεπασμένον με ύφασμα και φρουρούμενον από στρατιώτας.

Μη αρκεσθεΐσα εις τόν βόμβον, ή μύγα ειςέδυσεν εις τό αυτί ενός μουλαριού, τό όποιον άμέσως έ- ξεμάνη και ήρχισε να τρέχη με γκαλόπ, παρασύρον και τά άλλα μουλάρια, που ήσαν δεμένα μαζί του.

Πρίν προσθάσουν να τρέξουν οι υπηρέται και οι στρατιώται, δια να καταστείλουν τόν πανικόν, τά ζώα, όρμώντα ως τρελλά καθ' όλας τάς διευθύνσεις, είχαν ήδη ά- νατρέψη τό άμάξι, τό δε μεγάλον κιβώτιον, τό φορτωμένον επ' αυ- τού, είχε πέση κάτω, και κατέ- κειτο τώρα συντετριμένον υπό του ίδιου του βάρους (*).

(*) 'Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 248.

Τό δυστύχημα αυτό, έπελθόν με κα- ραυνώδη ταχύτητα, άνεστάτους φυσικά όλον τόν καταλισμένον. 'Όλοι οι Μαροκι- νοί, στρατιώται, υπηρέται, μαζοι, και αυ- τοί ακόμη οι άρχηγοί, διέκοψαν τό γεμά- των δια να τρέξουν επί τόπου.

'Επρόκειτο τώντι περι μεγάλου δυστυ- χήματος, καταστροφής... 'Εφθανε να ιδη κανείς τό κιβώτιον, σπασμένον και άπ- συντεθειμένον επί του εδάφους, δια να φαν- τασθή άμέσως εις ποίαν οικτράν θέσιν θα

'Και να ό Τζούλης, άρχίζει την εργασία...» (Σελ. 254, στ. 6)

εύρίσκετο τό πολύτιμον περιεχόμενον του 'Ο Λουλου και ό Τζούλης ήλεκλούθη- σαν και αυτοί τούς Μαροκινούς, περιέρ- γοι να ίδουν τι περιείχε τό μεγάλον κιβώ- τιον, ή καταστροφή του όποιου έφαινετο προξενούσα τόσην λύπην εις όλους.

Και έδλεπαν δια τών άνοιγμένων πλευ- ρών του κιβωτίου ένα θαυμάσιον μηχανικόν άρμόνιον με σωλήνας. 'Από την άπελι- σίαν του Μπεν-Σελιμάν, ό Τζούλης ένό- ησεν άμέσως ότι τό όργανον αυτό ανήκειν εις τόν Σουλτάνον. Και όχι

μόνον κάποιαν εύχαριστήσιν, ό μαθητευόμενος ήλεκτρολό- γος παρατήρησε την θλάθην, την όποιαν τώ'είχε προξενή- ση ή πτώσις.

— Αυτό τώρα πάει δουλειά του! εφώνασε. 'Αδύνατο να ξαναπαίξη, χωρίς μία γερή επισκευή.

Και με τό ένστικτον και την γνώσιν του μηχανολόγου, ό Τζούλης έδειξεν εις τόν Λουλου τόν τροχόν, ό όποι- ος έθετεν εις κίνησιν τόν μη- χανισμόν του όργάνου, και ό όποιος ήτο μετατοπισμένος.

'Ο Λουλου έπεινούσε τόσο πολύ, ώστε όλιγον τόν ενδιά- φερην ή ξεγαρβαλωμένη αυτή μηχανή. Κ' εκύτταζε προς τό μέρος τών έγκαταλελειμμένων χυτρών, συλλογιζόμενος άν δέν έπρεπε να έπωφεληθή τής εύκαιρίας και ν' άρπάξη κα- νένα κομμάτι κρέας ή καρ- μίαν χούφταν ρύζι...

'Ο Τζούλης όμως, έχων μηχανιά δια τάς μηχανάς, παρηκολούθει με προσοχήν τάς προσπάθειάς που κατέβαλλον οι Μαροκινοί δια να σηκώσουν τό όργανον.

'Επρεπε πρώτα να τό βγα- λουν από τό σπασμένον κιβώ- τιον. Και μετ' όλιγων λε- πτών εργασία, τό άρμόνιον

εστάθη ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὠραίων, κατάχρυσον, μὲ τοὺς μεταλλίνοις σωλήνας τοῦ λάμπουτος εἰς τὸν ἥλιον.

Ὁ ἀρχηγὸς ἤσυχασε κάπως, βλέπων ὅτι τὸ ὄργανον εἶχε μείνῃ σχεδὸν ἀθικτον καὶ ὅτι μόνον τὸ κιβώτιον εἶχε καταστραφῆ.

«Ὁ Τζούλης ἐπέθετο ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὄργανου...» (Σελ. 254, στ. γ')

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ ὑπῆρξαι τοῦ ἔφεραν δύο νικελίνους τροχοὺς, τοὺς ὁποῖους εἶχον ἀνευρῆ εἰς ὀλίγων ἐημάτων ἀπόστασιν.

Ὁ Τζούλης ἐπεμβαίνει

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ καταθροῦθησε τοὺς ἐπισήμους τοῦ κερθανίου, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ζωηρῶς. Μελονοῦσι ὠμιλοῦσαν εἰς τὴν γλῶσσάν των, αἱ χειρονομίαι των ἦσαν τόσο ἐκφραστικαί, ὥστε ὁ Τζούλης ἐμάντευσε τί ἔλεγον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφάνησαν θρηνοῦντες τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον τοῖς συνέβη, καὶ φοβούμενοι τὴν ὄργην τοῦ κυρίου των, ὅταν θὰ ἔδλεπεν εἰς τέτοιαν κατάστασιν τὸ ὄργανον ποῦ μὲ τὴν ἀνυπομονήσαν ἐπερίμενε...

Καὶ ὁ μὲν ὑπαρχηγὸς συνεβόλευε νὰ τὸ φορτώσουν πάλιν εἰς τὸ ἀμάξι, ὅπως ἦτο. Ὁ Μπέν-Σελιμάν ὅμως ἦτο τῆς ἐναντίας γνώμης. Καὶ συστρέφων τοὺς τροχοὺς εἰς τὰ χέρια του, πλησίον τῆς μεγάλης μηχανῆς, προσεπάθει νὰ εὕρῃ μὲ τί τρόπον θὰ ἠμποροῦσε νὰ κολλήσῃ τὰ σπασμένα κομμάτια.

Ὁ Τζούλης τότε συνέλαβε μίαν ἰδέαν μεγαλοφυῆ:

Διέσχισε τὸν κύκλον τῶν Μαροκινῶν καὶ παρουσιασθεὶς θαρραλέως ἐνώπιον τοῦ ἀμίν τοῦ Σουλτάνου, τῷ εἶπεν:

— Ἄν θέλῃς, ἐγὼ σοῦ διορθῶν αὐτὸ τὸ ὄργανον.

Ὁ Μπέν Σελιμάν, ἀκούσας αὐτὴν τὴν φωνήν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνώ-

ρισε τὸν νεαρὸν Γάλλον, τὸν ὅποιον εἶχε διώξῃ πρὸ μισῆς ὥρας.

— Ξεῦρεῖς ἐσὺ, τὸν ἠρώτησε, νὰ διορθώσῃς αὐτὴ τὴ μηχανή;

— Νὰ τα μας! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· μ' αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου· εἶμαι μηχανικός.

— Καλὰ λοιπὸν δοκίμασε! εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Τζούλης ὅμως δὲν ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ βλέπων, ὅτι αὐτὸς ἦτο τώρα ὁ κύριος τῆς καταστάσεως, ἠρώτησε τὸν Μαροκινόν.

— Τί θὰ μοῦ δώσῃς, ἂν τὸ κατορθώσω; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ δὲν ἐξέπληξε διόλου τὸν Μπέν Σελιμάν, ὁ ὅποιος προπαντὸς ἦτο ἔμπορος. Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἄν κατορθώσῃς νὰ κάμῃς τὴ μηχανὴ νὰ δουλεύῃ, δέχομαι νὰ σὲ ὀδηγήσω, ἐσὲ καὶ τὸν μικρὸ σου φίλο, στὸ Φέζ, καθὼς μοῦ ἐξήγησας. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κατορθώσῃς, ἐπειδὴ ἕνας Ρουμί δὲν μπορεῖ νὰ κοροῖδεῦν ἕνα Μαροκινὸ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ ψέμματα, θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστιγώσουν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ὁ Ἄλλάχ νὰ σὲ φωτίσῃ!

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ὀπισθοχώρησις.

Ὁ Τζούλης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἴσως περιπλέχθη εἰς ἀσχημὴν ὑπόθεσιν. Δὲν ἔκαμε φρόνιμα νὰ καυχῆθῃ, διότι τὸ ἐπὶ γελμά του δὲν ἦτο ἀκριβῶς νὰ διορθῶν, ἀρμόνιαν. Ἐντὺς τούτου, ἡ διαβολομηχανὴ ἐκείνη ἐφαίνετο πολὺ χαλασμένη καὶ πιθανότατα δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐργάζεται.

Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ υποχωρήσῃ. Ἦτο πολὺ ἀργά... εἶχεν ἐκτεθῆ. Καὶ δὲν τοῦ ἔμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ... Ποιὲς ξεῦρε!..

Καὶ νὰ ὁ Τζούλης, ἀρχίζει τὴν ἐργα-

«Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοῦ ἦσαν τόσο πεινασμένοι...»

σίαν. Μὲ θάρρος, μὲ πεποίθησιν, ὡς νὰ μὴν ἔκαμε πραγματικῶς ἄλλο τι εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ διορθῶν ὄργανα, ὑπέδειξε διὰ νευμάτων εἰς τοὺς ὑπῆρέτας ποῦ τὸν περιστοιχίζαν, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν διὰ τὸν βοηθήσουν.

Εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐξεβίβωσε μὲ τὸν σουγιάν του τὰ λουστρα-

ρισμένα πλευρά τοῦ ἀρμονίου καὶ ἀπεκάλυψε πρὸ τῶν ἐπιθώμων Μαροκινῶν τὸ πολυσύνθετον ἐσωτερικόν του, μὲ τοὺς πολυαριθμοὺς τροχοὺς, τοὺς δίσκους, τοὺς φυσητήρας, τοὺς κυλίνδρους, τοὺς σωλήνας του.

Οἱ Μαροκινοὶ, ἐξ εὐλαβοῦς ἀποστάσεως, ἐκύτταζαν μὲ φόβον καὶ τρέμον τὴν μυστηριώδη μηχανήν, ἣ ποία, ὅπως ἔλα τὰ προτόντα τοῦ Ἐβρωπαίου πολιτισμοῦ, τοὺς ἐφαίνετο ὡς κάτι διαβολικόν.

Μόνος ὁ Τζούλης, μὲ τὸν Λουλοῦ παρὰ τὸ πλευρόν του, ἐπέθετο ὄρθιος ἀπέναντι τοῦ ὄργανου κ' ἐξήταζε μὲ προσοχὴν τὸν μηχανισμόν του. Ἐμείνεν οὕτως ἀρκετὴν ὥραν, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, θυσιζόμενος εἰς τὴν μελέτην του καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τὰ μαθήματα τῶν καθηγητῶν του.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, μὴ τολμῶν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν φίλον του, τοῦ ὁποῖου ἐσέθετο τὴν σέψιν, ἤρχισεν ἐν τούτοις νάνησυχῇ διὰ τὴν ἀδράνειάν του, καὶ τὸσῶ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἔδλεπεν, ὀλίγον μακρότερα, τοὺς δύο ἀρχηγούς παρακολουθούοντας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ Ρουμί, μὲ μίαν ἀπαθὴ σοβαρότητα, ἣ ὅποια τίποτε καλὸν δὲν ὑπέσχετο.

«Ὁρισμένως, ἐσυλλογίζετο, ὁ κακόμοιρος ὁ Τζούλης θὰ φάῃ ξύλο. Ἀδύνατο νὰ διορθώσῃ τέτοια πολύπλοκη μηχανή. Ποῦ νὰ βρῇ ἄκρη!»

Ἐξάφνα, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ἐμπνευσις, ὁ Τζούλης ἔβαλε χερί εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ὄργανου. Βιαστικὰ ἐξεβίβωσε τὸν δίσκον, τὸν ὅποιον ἀπέθεσε μὲ προσοχὴν χάμω, πλησίον του, καὶ ἔπειτα ἐπαίξεν ὀλίγον μὲ τὸ χερί του τὸ πνευστήριον.

Μερικοὶ ἤχοι ἐξέφυγον καὶ μειδιῶμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ. Εἶχε τύχη! Τὸ πνευστήριον δὲν εἶχε διαρραγῆ· μόνον οἱ τροχοί, οἱ ὅποιοι μετεβίβαζαν τὴν δύναμιν, εἶχαν μετακινηθῆ ἐκ τῆς πτώσεως. Ἄλλ' εἰς τὸ καθαρῶς μηχανικὸν μέρος, ὁ Τζούλης εὕρισκετο

εἰς τὸ στοιχεῖον του.

Ἐμνε τὴν ἰδῆ ἂν εἶχαν σπᾶσῃ μερικά τεμάχια ἀπαραίτητα.

Καὶ ἐρευνῶν ἐλονὲν τὰπόκρυφα τῆς μηχανῆς, ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν τὸσῶ σπουδαίαν, ὥστε δὲν ἠμπόρесе νὰ μὴ λύσῃ τὴν σιωπὴν ποῦ ἐχρατοῦσεν ὡς τώρα.

— Λαμπρά! ἐφώνησε· κύτταξε, Λου-

λοῦ, ἔς αὐτὸ τὸ συρτάρι. Ἐχει κομμάτια τοῦ μηχανισμοῦ ἀμεταχείριστα καὶ ἐργαλεῖα.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ δὲν ἐφώτισε καὶ πολλὸν τὸν Λουλοῦ· ἐχάρη ὅμως, βλέπων τὸ χαρούμενον πρόσωπον τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζούλης, μ' ἕνα κλειδί καὶ μ' ἕνα κατσαβίδι ποῦ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ συρτάρι ἐκείνο, ἤρχισε νὰ λύνῃ ἐντελῶς τὴν μηχανήν. Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε καὶ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐλάθῃ τοῦ ἀρμονίου δὲν ἦτο τόσο μεγάλη, ὅσον ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς.

Δύο μόνον τροχοὶ ἔλειπαν: ἐκεῖνοὶ ποῦ εὐρέθησαν χάμω ἀπὸ τοὺς ὑπῆρέτας καὶ ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ ἀρχηγός. Μερικὰ πετσάκια, κινουντα τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβᾶλου, εἶχον σπᾶσῃ· ἄλλ' εἰς τὸ συρτάρι ὑπῆρχον πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἀντικατάστασιν. Ὁρισμένως, εἶχε τύχη!

Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις παρεστῆετο καὶ ὁ ἀρχηγός ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ. Ἐβλεπε τὸν ἥλιον, ὁ ὅποιος ἐγαμῆλωνεν εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Λουλοῦ, ποῦ τὸν κατεσκόπευεν, ἐσυλλογίζετο ἐντρομος:

«— Ἐτελείωσε! Τώρα θὰ τὸν σπᾶσουν ἐστὸ ξύλο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΠὸ Τὸ Περβολί

ΚΟΥΝΕΠΑΚΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΝΕΠΙΑ

Στῆς φωλιάς τους μαζεμένα Μέσ' τῆ μέση τὰ κουνέλια, Ροκανίζουσι στὴν ἐντέλεια Χορταράκια τρυφερά.

Στῆς ἀράδα ἕνα πρὸς ἕνα Τρῶνε φύλλ' ἀπὸ τ' ἀμπέλια, Τραγανίζοντας μὲ γέλια Μ' ὄρεξι καὶ μὲ χαρά.

Πάρα-πέρα ἐπροβάλλουν Ἀπ' τῆς τρύπης κουνελάκια Μαῦρα, παρδαλά κι' ἀσπράκια Καὶ κυττάζουν σὰ χαζά,

Τῆς βερυκοκίης ποῦ θάλλουν, Τὰ μικρὰ κοτοπουλάκια, Τὸ σκυλί καὶ τὰ γατάκια Κι' ἔλα τὰ τριγύρω ζά.

Ξάφνου τρέχει μία μοσχίδα Μοῦ!.. φωνάζει μία γαλάδα. ... Γύρισα, δὲν τὰ ξανάδα Σκορπιστήκαν στὴ στιγμὴ!...

Τὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν πατρίδα Τὴν ἀνδρεία μας Ἑλλάδα, Ὅταν εἶνε στὴν ἀράδα Δὲν σκορποῦν, ὅ τι ἂν συμβῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως διὰ τὰς Διακοπὰς

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤ' Α ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 245)

10.— Ὅπου ὁ Ἐρβελίν κερδίζει καὶ χάνει.

Ὁ κ. Λαρόξ εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην ἐστὶν Ἐρβελίν· κάποτε ὅμως ἐσυλλογίζετο: «αὐτὸ τὸ παιδί δὲν εἶνε λιγὰν τρελλό;» Ἡ ἱστορία τῶν κραιβολαχάνων ἐφάνη παιδαριώδης εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως δὲν ἔπαυσε διὰ τοῦτο τὴν κατασκοπεῖαν του, ποῦ τὸν ὠδηγοῦσε ἀπὸ ἐκπληξῆς ἔς ἐκπληξῆς.

Ἐνα πρωί, ἕνας πλανόδιος μανάβης ἐσταμάτησε τὸ καρροτσάκι του, φορτωμένον ραπανάκια, πράσσα καὶ καρόττα, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κωλαϊνοῦ καὶ Λαμάρκ. Ὁ μανάβης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀστυρολόγον Δουβάλ, καὶ ἦλθε νὰ σταθῇ ἔς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπερνοῦσαν ὅλα τ' ἀμάξια ποῦ ἐπήγγιζαν εἰς τὴν ὁδὸν Λαμπόν.

«Εἶνε πουλημένα! εἶπε ὁ Γατομούτης» (Σελ. 255, στ. γ')

Κατὰ τὰς δέκα, εἶδε τέλος τὸ καρροτσάκι μὲ τὰ κραιβολάχανα καὶ, ἐπληκτος, ἀνεγνώρισε τὸν λαχανοπώλην ποῦ τὸ ἔφερε, ὡς ἕνα ὑποκτον ἄνθρωπον ποῦ τὸν ἐπιτηροῦσε ἡ Ἀστυνομία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομάζετο Μιχάλης Πινό· γνωστότερος ὅμως ἦτο μὲ τὸ παρατσούκλι Γατομούτης.

— Ἐ, τ' ἀδέρφι! εἶπεν ὁ Δουβάλ ὅταν τὰ δύο καρροτσάκια εὐρέθησαν πλάι-πλάι· πῶς πᾶνε σήμερὰ ἡ δουλειές; Ἐγὼ ἔχω κεσάτια· δὲν ἔκανα ἀκόμη σεφτέ.

— Ἐγὼ πῆγα καλά, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος· καθὼς βλέπεις, δὲν μοῦ μένουσιν παρὰ τρία λάχανα.

— Ἐσὺ εἶσαι τυχερός. Γιὰ νὰ πάρω κ' ἐγὼ λίγη τύχη, δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μαζί ἕνα κρασάκι;

— Δὲν θὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι· πᾶμε. Ἄρισαν τὰ καρροτσάκια των, τὸ ἕνα δίπλα ἐστὸ ἄλλο, κολλητὰ, ἐστὸ γέλιος τοῦ πεζοδρομίου, κ' ἔκαμαν λίγα βήματα γιὰ νὰ μπουῦν ἐπὶ τὴν γειτονικὴν ταβέρνα, ὅπου

δὲν ἔμειναν παρὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅταν ἐγύρισαν γιὰ καρροτσάκια των, εἶδαν ἕνα θυρωρὸ, μὲ τὸ ξεσκονιστήρι ἐστὸ χερί, ὁ ὅποιος ἠρώτησε τὸν Δουβάλ:

— Πόσο τὰ λάχανα; — Δὲν εἶνε δικὰ μου; εἶνε ἀπὸ 'δῶ, τοῦ συντρόφου μου. — Γέρο μου, εἶνε πουλημένα! εἶπε ὁ Γατομούτης.

Κ' ἐξεκίνησε μὲ τὸ καρροτσάκι του. Ὁ θυρωρὸς, ὡς θὰ ἐμάντευσαν βέβαια οἱ ἀναγνώσται μας, ἦτο ὁ Ἐρβελίν. Μπήκε ἐπὶ τὴν ταβέρνα, ἐξεμασκαρεύτηκε γρήγορα-γρήγορα καὶ ἔφυγε, λέγων ἐστὸν Δουβάλ: — Περίμενε μὲ ἐδῶ.

Ἀκολούθησε ἀπὸ μακρὰν τὸν Γατομούτην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ λάχανα ἦσαν προωρισμένα διὰ τὴν ζωγράφον, καὶ ἐπέστρεψε γρήγορα ἐστὸ μέρος ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ Δουβάλ.

— Δουβάλ, τοῦ εἶπε, τὴν ὥρα ποῦ εἰλίπετε σεῖς ἐπὶ τὴν ταβέρνα, ἐγὼ ἐφαξα τὰ λάχανα. Τὸ ἐν ἀπὸ τὰ τρία, ἦταν μέσα

σαρμμένο· μ' ἐπιτηδεύματα τοῦ εἶχαν ἐγάλη τὴν καρδιά καὶ τὴν εἶχαν ἀντικαταστήσῃ μ' ἕνα κουτί χρυσοχοεῖου· τὸ ἀνοῖξα μίαν στιγμὴ καὶ εἶδα τρία χρυσὰ ρολόγια, χρυσομέτρα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἐλλάπησαν ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖόν τῆς ὁδοῦ Δρυμᾶκ. Τὸ

πράγμα εἶνε φῶς φανερό: ὁ δῆθεν ζωγράφος εἶνε ὁ κλεπταποδόχος τῆς συμμορίας Πλόκ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ἐρβελίν ἐγκαθιδρύθη ἐπὶ Μονμάρτη, διὰ νὰ παρακολουθῇ ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ψευτοκαλλιτέχου.

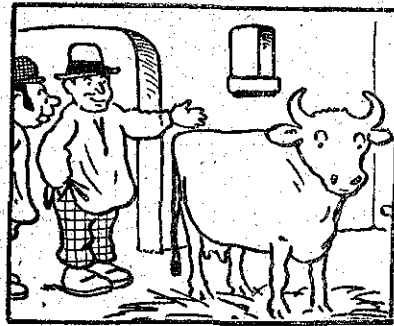
Συγγνώμης εἶχεν ἐφεδρασθῆ μὲ ἐνταλμα συλλήψεως, ὑπογραμμόμενον ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα, ἀλλὰ μὲ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος κενήν. Ὁ Ἐρβελίν θὰ συνεπλήρωνε αὐτὸ τὸ ἐνταλμα μὲ τὸ ἀγνωστον ἀκόμη ὄνομα τοῦ κλεπταποδόχου, ὅταν θὰ ἤρχετο ἡ ὥρα νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἡ σύλληψις—καὶ εἰς τοῦτο ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἐσυμφώνησε μὲ τὸν Ἐρβελίν;—ἐσύμφερε νὰ γίνῃ κρυφά, μυστικά, διὰ νὰ μὴ τὴν μάθῃ ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ.

Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο μόνος ἐπὶ Μονμάρτη. Τὸν συνώδευσεν καὶ τὸν βοηθῆσεν ὁ Δουβάλ.

Ἐνα πρωί, ἐστὶς τέσσαρες—ἦτον ἀκόμη σκοτάδι,—ὁ Δουβάλ ἐπήγγε νὰ κοιμηθῇ μίαν ὥραν, καὶ ὁ Ἐρβελίν ἔμεινε νὰ φυλάξῃ μόνάχος του. Μὲ μεγάλην του ἐκπληξῆς, εἶδε τότε τὸν ζωγράφον νὰ ἐγαίνῃ μὲ μίαν μικρὴ βαλίτσα ἐστὸ χερί.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΚΑΤΕΡΓΑΡΑΚΟΥ

ΣΤΗΝ ταβέρνα του χωριού, ο κύρ Μαθιός, ο επιλεγόμενος Κατεργαράκος, από άλλο χωριό, λέγει στον μπάρμπα-Νικόλο, τον επιλεγόμενον Άθωο:

— Νά σου πώ, Άγόρασα τώρα - δά μιά γελάδα, μὰ τὸ μετάνοισα. Τὴ θέλεις εσύ;

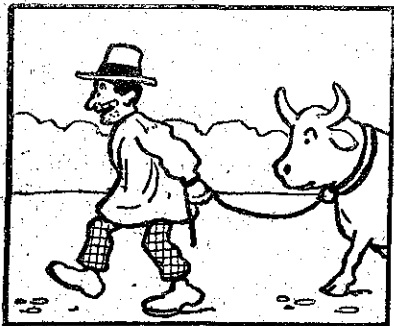
Σου τὴν δίδω γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Μόνο ἑκατὸ δραχμές.

Ὁ μπάρμπα-Νικόλος ἐπῆγε στὸ σταῦλο τῆς ταβέρνας καὶ εἶδε τὴν ἀγελάδα. Ἐκατὸ δραχμὲς μόνο; Καλέ, ἦταν χάρισμα! Καὶ βιάστηκε νὰ γυρίσῃ στὸν κύρ-Μαθιὸ καὶ νὰ τοῦ

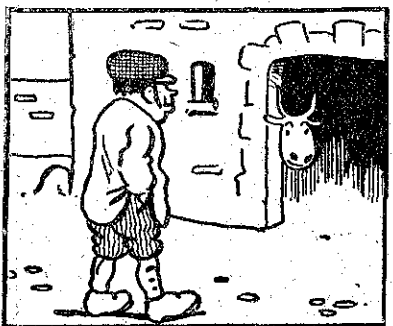
μετρήσῃ τὰ λεπτά, γιὰ νὰ μὴ τὸ ξαναμετανοίωσῃ.

Ὁ κύρ Μαθιὸς ἄφισε τότε τὸν ἀγοραστὴ του, μπῆκε κρυφὰ εἰς τὸ σταῦλο, πῆρε ἓνα σακκοῦλι μὲ σανὸ, ποῦ ἦταν ἐκεῖ, ἓνα πενέλο, μπουγιά, καὶ ἄρχισε κάτ'ι νὰ ζωγραφίζῃ.

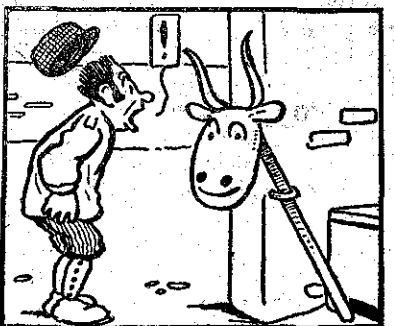
Ἐξέστη ἀπὸ μισὴ ὥρα, βγήκε ἀπὸ τὴν πισινή πορτοῦλα τῆς ταβέρνας, τραβώντας καὶ τὴν ἀγελάδα, ποῦ εἶχε πωλήσῃ στὸν μπάρμπα-Νικόλο.

Σὲ λίγο, ὁ μπάρμπα-Νικόλος ἐγύρισε στὸ σταῦλο, νὰ πάρῃ τὴν ἀγελάδα του, καὶ ὅταν

τὴν εἶδε ἀπὸ μακριά, εἶπε χαρούμενος: «Καλὴ δουλειὰ ἔκαμα σήμερα. Μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἀπὸ παραδῆς θὰ εἶχε ὁ κύρ Μαθιός, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τέτοιο ζῶο ἐστὶ φηνά!»

Ἄλλὰ δὲν ἐδόξαζε πολὺ ἡ χαρὰ του. Ἄμα πλησίασε περισσότερο, εἶδε ὅτι ἡ ἀγελάδα

ποῦ ἀγόρασε, δὲν ἦταν ἄλλο... παρὰ ἓνα σακκοῦλι μὲ σανὸ ζωγραφισμένον καὶ χρεμασμένον ἐς ἓνα δίκανο! Ὡστε τὴν «καλὴ δουλειὰ» τὴν εἶχε κάμῃ ὁ ἄλλος.

Ὁ μύθος ὁλοῖ, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ καὶ νὰ φυλάγεται ἀπὸ τοὺς Κατεργαράκους.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Τὸ παιδάκι εἶνε ψυχὴ καὶ παιγνίδι ἢ ψυχὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου, τοῦ κόσμου· ἢ εἶνε καὶ παιγνίδι τὸ παιγνίδι τῆς χαρᾶς, τῆς υγείας, τῆς γαργιάς, τοῦ παπποῦ. Χωρὶς παιδάκια τὸ σπῆτι, τὸ σχολεῖο, ὁ κόσμος θάμοιαζε σὰ κῆπος δίχως λουλούδια, κελαιδήματα, φτερουγίσματα· θάλεγε πὼς ἐς ἐκεῖνο τὸ περιβόλι, τὸ νεράκι θὰ πιροφλοισίλιζε γιὰ νὰ ποτίσῃ... κυπαρίσσια. Τὸ σπῆτι ἓνα κενὸ ἀπέραντο μὲ τὴ σκέψη τοῦ Περσμένου, τοῦ σοβαροῦ καὶ μονότονου κρόνου. Τὸ σχολεῖο... μὰ βιβλιοθήκη μὲ κητρινωμένα πρόσωπα καὶ ὄχρα φύλλα βιβλίων... Ὁ κόσμος ἓνα τι ποῦ θάμοιαζε σὰν στεναγμὸς καὶ σὰν ἔρημος.

Μὲ τὸ παιδάκι παιγνίδιζι ἢ χαρὰ τοῦ μεγάλου, ἢ υγεία τῆς ζωῆς, ἢ καρδιά τῆς γαργιάς, ἢ σκέψις τοῦ παπποῦ· εἶνε τὸ παιγνίδι τῆς χαρᾶς, τῆς υγείας, τῆς γαργιάς, τοῦ παπποῦ. Τὸ μέλλον ὄλο γέλι, τὸ παρὸν ὄλο ἐλπίδα.

Καὶ ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, μόνο σὰ γινόμεναστε παιδιὰ, τότε αἰσθανόμεστε τὴ ζωὴ! Καὶ ὁ ποιητὴς ὠνομάστηκε δίκαια ἓνα ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ.

Κ' ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνοίγεται μόνο σ' ἐκείνους ποῦ θὰ γίνουνε μεγάλα παιδιὰ. «Ἄν δὲ γίνετε σὰν τὰ παιδάκια αὐτά, δὲ θὰ εἰσεέλθετε εἰς τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», εἶπεν ὁ φίλος τῶν παιδιῶν, ὁ Ἐμμανουὴλ ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου... Τὸ παιδί ἐξίσωνει τὸ καλύδι, τὸ μέγαρο, τὸ παλάτι.

Τὸ παιδάκι εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου, τοῦ κόσμου καὶ ὄλοι μας... τὰ παιδιὰ τοῦ Παραδείσου. Τὸ παιδί εἶνε τὸ σῶς τῆς ζωῆς... Τὶ σκοτάδι ὁ κόσμος, ἂν ἔλειπε τὸ παιδί!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΦΟΒΟΣ

Πατὴρ φρόνιμος ἔλεγεν, ὅτι κατὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων του, ἐφρόντισε κυρίως νὰ συνεθίσῃ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας του νὰ μὴ φοβούνται τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸν τούτον τὸν φόβον.

Ὁ φόβος εἶνε πολλάνικς ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας. Φανταζόμεθα καὶ φοβούμεθα δυστυχήματα, δεινά, τὰ ὅποια εἰμποροῦν νὰ μᾶς ἀπειλήσουν, ἀλλὰ τὰ ὅποια σπανίως ἐπέρχονται. Αἱ γυναῖκες προπάντων γίνονται θύματα αὐτῆς τῆς φαντασίας. Διὰ

τοῦτο κακῶς δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς ἢ ἀσκήσις τοῦ θάρρους, ἢ ὅποια εἶνε σπουδαιότερα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς μουσικῆς, τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τῆς ἀστρονομίας.

Μερικοὶ νομίζουσι, ὅτι ἀρμύζει εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κἀμνει θελκτικωτέραν ἢ δειλία. Ἀπεναντίας ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶνε θαρραλέα καὶ ἀποφασιστικὴ, διότι οὕτω καθίσταται χρησιμωτέρα καὶ εὐτυχεστέρα.

Ἡ δειλία τίποτε δὲν ἔχει τὸ θελκτικόν· κάθε ἀδυναμία, εἴτε τοῦ πνεύματος, εἴτε τοῦ σώματος, εἶνε ἀσχημία, ἐλάττωμα. Τὸ θάρρος δίδει χάριν καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἐνῶ ὁ φόβος, ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἐκδηλωθῇ, εἶνε ταπεινὸς καὶ ἀξιοκαταφρόνητος.

Μέγας ζωγράφος ἔγραφε πρὸς τὴν θυγατέρα του:

«Ἀγαπητὴ μου κόρη, προσπάθησε νὰ εἶσαι ἀγαθὴ καὶ γενναία. Ἴδου αἱ δύο ἀληθεῖς ἀρεταὶ τῆς γυναικός. Καθένας μας χρεωσται νὰ εἶνε προσηλωμένος διὰ τὰς θλίψεις. Καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν μοῖραν του, εἴτε καλὴν, εἴτε κακὴν, εἶνε νὰ δέχεται καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ μὲ τὴν ἴδιαν γαλήνην ψυχῆς.»

(Σμάιλς) *—*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΛΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ!

Ἀγαπητοί μου,

Αἱ πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας οἱ Πρόσκοποι. Εἰς τὸ Σῶμα τῶν ἔγεινε μία μεγάλη καὶ δικαία τιμὴ: Ἡ Α. Μεγαλειότης, ὁ Βασιλεὺς, τὸ ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν Του, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Του. Τοῦ λοιποῦ ὁ Βασιλεὺς θὰ εἶνε ὁ Ἀρχιπρόσκοπος. Λέγουσι μάλιστα, ὅτι παρήγγειλεν ἤδη τὴν στολήν τοῦ Προσκόπου, τὴν ὅποιαν θὰ φορέσῃ διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ Σῶμα μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Οὕτως ἡ μεγάλη ὀργάνωσις τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπισημοποιεῖται κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον, διὰ νὰ δώσῃ ὄλους τοὺς ὡραίους καρπούς, ποῦ περιμένει ἡ Πατρίς ἀπὸ αὐτῆν.

Πολλὰ καὶ ὥρατια ἐγράψαν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ. Ἄλλὰ τὸ ὡραιότερον εἶνε ἓνα χρονογράφημα τοῦ Πολυπτῶρ εἰς τοὺς «Καιρούς». (Πολυπτῶρ εἶνε τὸ ψευδώνυμον ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας μᾶς συγγραφεῖς.) Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σεῖς. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ πιάνετε εἰς χεῖρὶ σας ἐφημερίδας, σὰς ἀντιγράψω ἐδῶ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κομμάτια:

«Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη—λέγει ὁ Πολυπτῶρ,—τὰ παιδιὰ τῆς εὐπόρου τάξεως, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνετρέφοντο σὰν κουκλί-

τσες. Περισσότερον σκληραγωγημένα ἴσως ἦταν τὰ κοριτσάκια τῆς τάξεως αὐτῆς, παρὰ τ' ἀγόρια. Οἱ γονεῖς τῶν τὰ εἶχαν μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Ἐνα συναγάκι τοῦ μικροῦ Τοῦτοῦ ἢ τοῦ Μπεμπέκου, μπόρρουνε ν' ἀνεστατώνω τὸ σπῆτι καὶ νὰ ἐκαλοῦντο εἰς κατεπιῆγον συμβούλιον ὄλοι αἱ ἱατρικαὶ αὐθεντία τῆς πρωτεύουσας. Τόση μέριμνα διὰ τὴν υγείαν τῶν μικρῶν καὶ τόσαι προφυλάξεις δι' αὐτὴν, κατέληγον εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ μίαν νευρικήν ἀνατροφήν στὸ κλειστὸ σπῆτι, ἀπὸ ἓνα τυπικὸν περιπατάκον εἰς τὸ Ζάππειον μὲ συνοδοῦς, μὲ ἐφόδια παλῶν, γκαλοτσῶν, μὲ τὸ ἀμάξι ἀποπίσω, προήρχετο μία νεολαία καχεκτικὴ, ἀναιμικὴ, γλωμισμένη, προήρχοντο ἓμι μόνον κουραμπιέδες τοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ κατ'ι χειρότερον: κουραμπιέδες τῆς ζωῆς. Γνωρίζω σημαντικούς ἀνδρας, οἱ ὅποιοι μὲ στεναγμῶν καταρώνται μίαν τέτοιαν ἀτυχή ἀνατροφήν, διαπαιδαγωγίαν τοῦ παρελθόντος, τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν θύματα κατ' ὄλην τὴν τὴν ζωὴν. Καὶ ἀνδρες τώρα, τρέμουσι τὰ ρεῦματα, τὴν ψυχᾶν, τὸ ἐλαφρότερον ξεροβόρι καὶ φοβοῦνται τὴν ἐλαχίστην ὑγρασίαν, ὅσον δὲν φοβεῖται ὁ διάβολος τὸ λιθάνι. Αἰφνης, ἀπὸ τὴν ἴδιαν αὐτὴν τάξιν, ἤλθεν ἡ ἀνταρσία καὶ μαζί τῆς ἡ σωτηρία. Ἄνδρες ἀγαπήσαντες τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὸν ὑπαίθριον βίον, τὸν ἀθλητισμὸν, τὴν προπόνησιν τοῦ σώματος, καὶ ἔχοντες τὴν ἰδέαν, ὅτι ὄλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ προσηλωθῶνται, ὅσον τὸ δυνατόν προῖμωτέρα, ὡς στρατιῶται, ἢσαν οἱ καταλυταὶ τῆς προχθεσινῆς παιδαγωγικῆς καὶ οἱ ἰδρυταὶ τῆς νέας, ἢ ὅποια ἤρχισεν εὐοίωνα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μέλλει νὰ ἐπεκταθῇ εὐρύτερα εἰς ὄλην τὴν Ἑλλάδα».

Οἱ ἀνδρες αὐτοὶ ἴδρυσαν λοιπὸν τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων.

Καὶ ὁ Πολυπτῶρ ἐξακολουθεῖ: «Ἐμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς τὰ ἴδια αὐτὰ παιδιὰ, ἂν αἰσθάνωνται διαφορὰν ζωῆς σήμερον. Ἡ ἀπάντησις τῶν εἶνε ἡ προθυμία τῶν νὰ τρέχουν, μετὰ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν μελέτην τῶν, εἰς τὴν φάλαγγά τῶν, τὰς ἀσκήσεις τῶν, τὰς ἐκδρομὰς τῶν, τὴν ὑπαίθριον διδασκαλίαν τῶν. Πόσα πράγματα μαθαίνουν μαζί μὲ τὴν ἐπίσχυσιν τῆς υγείας τῶν, ἀπὸ τὴν παραμονὴν τῶν εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἶνε μία ἐκπληξίς διὰ τὰ ἴδια καὶ διὰ τοὺς γονεῖς τῶν, ἀφοῦ κυρίως μαθαίνουν τὴν κατὰλληλον χρησιμοποίησιν τῶν ἀτομικῶν τῶν δυνάμεων δι' ἑαυτοὺς, διὰ τὴν πατρίδα ἀργότερα. Ὅταν μεθούριον σιγὰ-σιγὰ ἡ ὀργάνωσις τῶν Προσκόπων θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ εἰς ὄλας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, αἱ τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ θὰ δέχωνται ὄχι μόνον δυναμωμένα σώματα, ἱκανὰ διὰ τὰς κακουχίας τοῦ στρατιωτικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ περίπου ἐτοιμοὺς ὀπλίτας. Ὅλοι αἱ προκαταρκτικὰ στρατιωτικὰ γνώσεις θὰ εἶνε κτήμα τῶν πρὶν φέρουν τὸ χαλκί, καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, θὰ κατέχουν τόσας ἄλλας εἰδικὰς γνώσεις, ὥστε νὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς διαφόρους εἰδικὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας.»

Αὐτὰ τὰ ὥρατια γράφει ὁ Πολυπτῶρ, μὲ τὰ ὅποια, εἶμαι βέβαιος, συμφωνεῖτε εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἄλλ' ἡ μεγάλη ὠφέλεια τῆς ὀργάνωσως εἶνε τόσον φανερά, τόσον ἀναντίρρητος, ὥστε τοῦ λοιποῦ τὸ σύνθημα τῆς πανελληνίου νεολαίας πρέπει νὰ εἶνε: «Μὲ τὸν Βασιλεῖα ἀρχηγόν, σήμερον ὄλοι Πρόσκοποι καὶ αὐρίον ὄλοι Στρατιῶται!»

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κομβοδεμένον Δένδρον

Ἴδου ἡ φωτογραφία ἐνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Μπούρκ, εἰς τὸ Ρῆθφορ τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ἐκ τῶν κυ-

ριωτέρων κλώνων τοῦ δένδρου τούτου ἀποτελεῖ τέλειον κόμβον· τὸ δὲ περίεργον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη δι' ἐπεμβάσεως τῆς χειρὸς τοῦ κηπουροῦ, ὅταν τὸ δένδρον ἦτο ἀκόμη μικρόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

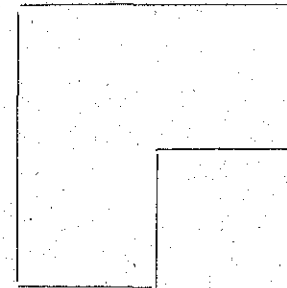
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κἀστρου Καλαμών

de un langue qu'un pire coup st de lance coup.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ λέξεις αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν γωμικόν.

β'.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

Μὲ εἴς εὐθείας γραμμὰς, νὰ διαιρεθῇ τὸ σχῆμα τοῦτο εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΝΟΣ	ΓΩ	ΠΥ	ΒΟΣ	ΝΙ
ΚΥ	ΡΟΜ	ΡΑ	ΛΙΝ	ΓΩ
ΜΙΣ	ΤΡΙ	ΔΡΟΣ	Α	ΚΩ
ΝΟΝ				

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰποτελεσθῶν ἓξ γεωμετρικὰ σχήματα.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδὴποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσῆμου.

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α'.) Μηδενὶ συμφορὰν ὄνειδις. — β'.) Qui aime bien, chatie bien. — γ'.) Βίας, Σοικράτης, Σόλων, Κλεόβουλος, Χίλων, Σολομών.

μνει εις την Πρίγκιπον*) Χανουμάκι (έχεις άδικον φαντάσου μόνον — και αυτό άρκει, — ότι το «πώς γυρίζει ο κόσμος» έδημοσιεύθη υπό τού κ. Φαίδωνος πρό έτών) Γίγαντιμάχον «Ελληνα (εύς εις τον Σύλλογον σας) Κεραυραϊκήν Άδραν (έχει καλώς) Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν (έστειλα) Τροπαιοχρον «Ελλάδα (ναί, εις την 208 «Ασκησιν έγεινε λάθος» αντί πόλις τής «Αραβίας, έτυπώθη «Αλβανίας») Βουνό τής Μαρωτιάσας (όχι, έκτενη δέν δέχομαι) Πανελλήνιον «Ένοσιν (πρέπει να έσωκλειής δεκάλεπτον γραμματόσημον εις κάθε τετραδίον Μ. Μυστικόν που στέλλεις προς δι-αδίδασιν) «Ελληνα «Ουλίην (εύχομαι κα-λώς προόδους) Πανελλήνιον Πόθον (θερμάς εύχαριστίας διά το «εσπαθώμα») Μαγευμένο Ρόθον (σε παραπέμπω εις τον «Οδηγόν, εκεί που λέγει «Κανονισμός των Μικρών Μυστι-κών» έδημοσιεύθη εις τό Ιον φυλλάδιον και λυει όλας τας άπορίας) Σημαιοφόρον «Ελληνα, Σημαιοφάν τής «Ακροπόλεως, κλπ. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 9ην «Ιουλίον, άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Δύσεων
 «Απριλίον-Ιουλίον.

Αι λύσεις δεκταί μέχρι τής 8ης Σεπτεμβρίου, άλλα και πέραν τής προθεσμίας ταύτης, έφ-δοον δέν θα έχον άκόμη δημοσιευθήν).

332. Δεξιόγραφος
 Τό πρώτον μου, ως μόριον,
 «Ακλιτον πάντα μένει.
 Μυστήριον, εκ των έπειά,
 Τό άλλο μου σημαίνει.
 Κι' αν τά δυο ένώσης μόλις,
 Γίνεται μι' άργαία πόλις.

«Εστάλη υπό τής «Αφροσύνης Θαλάσσης.

333. Δογοπαικτικός Δεξιόγραφος
 «Αν υπό μίαν
 «Αντωνυμίαν
 Βάλης νησάκι,
 Κάνεις πουλάκι.

«Εστάλη υπό του Φάωνος

334. Συλλαβόγραφος
 «Αν ζών άγριον ένώσης,
 Μέ κάτι τί ύποθετικόν,
 «Αμέσως τότε θα δηλώσης
 Στάλιμα κήπων κ' λίθουσαν.

«Εστάλη υπό τής Ροδοδάφνης

335. Στοιχειόγραφος
 «Υπέρβα, λύτα μου, ήρως τής Τροίας.
 Κατά στοιχεία άν θελήσης
 Δύο μονάχα να μεζεύξης,
 Πτηνόν θα γίνω μετ' εύκολίας.

«Εστάλη υπό του Πηλέος

336. «Ασθή
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ναυτικατασταθούν οι ά-
 στερσοι διά γραμμάτων
 όπως, ώστε ναναγιω-
 σκωνται: όριζοντίως ύπο-
 διαίρετις θαλάσσης, καθέ-
 τως τό δι' εδ' ό άνθρωπος
 κερδίζει τά προς τό ζήν,
 διαγωνίως δε φυτόν και άριθμητικόν.

«Εστάλη υπό του «Αφρομένου Πελάγου

337. «Επιγραφή
 Μ Υ Π Ν
 Ε Ο Α Υ
 Γ Ι Ο Ν
 Η Ο Ο Ν

Ζητείται ή άνάγνωσις τής «Επιγραφής
 ταύτης.

«Εστάλη υπό του Πληγωμένου «Ηπειρώτου

338-341. Συμπλήρωσις Φράσεων
 1. —Κρείττον— ποδι —ή—γλώσση.
 2. —Τού—ή—εις—τέρα.—
 3. —Ο γραμμάτων—ου—δλέπων.
 4. —Κάλλιστον—τό—αιδούς.—

«Εστάλη υπό τής Διατεήτου Κνωστούκου

342. «Ακροστιχίς έξ αντιθέτων
 Να εύρεθών αντίθετα των κάτωθι λέξεων
 ταύτα, ώστε τά αρχικά των ν' αποτελούν ένα
 των έπτά σοφών τής «Ελλάδος:
 Χειμών, δεξιά, νήσος, νίκη, φως

«Εστάλη υπό του Δόν Κιχώτου

343. Φωνηεντόλιπον
 κθρ - σι - ψ - τ - κ - σιτ

«Εστάλη υπό τής «Ομηρικής «Ιθάκης

344. Γρίφος
 0 «Αμ 1 1 1
 1 1 1

«Εστ. υπό Μπαρουτοκαπισμένης Γαλανόλευκης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. «Ασκήσεων των φύλλων 22-23.

213. «Ηρακλής («Ηρα, κλεις.) — 214. Κλι-
 βανος — Λίθανος. — 215. Σάλος — σανός. —
 216. Ζήσεις βίον κρείττον αν θυμού κρατής.
 (Διδάσκαλος Ο

217. Κ Α Λ Α Μ Ο Σ ΜΑΛΑΚΟΣ...
 Μ Η Ρ Ο Σ (πόΣΟ ΡΗΜα..)
 Α Π Ο (ΝικΟ ΠΑΝτα..)
 Α (ήθεΛΑ..)

218-222. Διά του Ω: Χώρα, «Ερωτό, Ρό-
 μος, κόσμος, σάμα — 223. ΗΑΒΙΑ-ΑΓΙΟΣ
 («Ηρακλής, ΛαΓιώς, «Ελιζών, «ΙσΟκράτης,
 ΑΙΣχύλος) — 224. Τας των σπουδαίων φι-
 λίας ό χρόνος ουκ εξαλείφει — 225. Φίλοι ως
 μισήσων και μίσει ως φίλσων. (φι - λι - ως -
 μ' εις «Ισον - και - μ' εις ει - ως - φι - λ«Ισον).

— 226. Τριολέων (τριω, λέων.) — 227. «Ια-
 πονία - Δαπωνία - Δακωνία. — 228. «Ιανός-
 Λίνος. — 229. «Ο άρτος, ή «Αρτα.

230. Ε Λ Α Α Σ 231. ΜΙΝΩ-
 Ω Ρ Ι Ω Ν ΤΑΥΡΟΣ («Ιά-
 Α Ρ Α Α Η σων, νίτρον, ώ-
 Α Σ Τ Α Α Σ ραίος, ταις, «Α-
 Ω Λ Ε Ν Η μαρούσιν, «Ιαινα,
 Ρωμαιοί, οίνος, σαύρα) — 232-236. Διά
 του Τ: Τάσις, τόπος (ή πόλις, τόσον (ή πο-
 τόν), άκμή, ταΐσος — 237. Γηράσκω δ' άει
 πολλά διδασκόμενος. — 238. Πολλά πράγ-
 ματα, πολλά καλά. (Πολλά πραγ-Μάτια-
 πολλά κά - Δά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14 - 92]

1. Τρυπικάρυδο, μη κρούεσαι, όσο κι' αν
 κρουήτης, σε βρισκει τό βόλι. Γιατί όμοις
 μ' έγέλασες; Διδυμαιοί.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού
 συνδρομητού εινε ή ανανέωσις
 τής συνδρομής του

ΔΑΡΥΤΓΟ-ΩΤΟΔΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Πλατεία «Ομονοίας
 «Οδός Δώρου 8α
 «Ωραί επισκέψεων 10-12 και 3-5

**Ευχάριστο καλοκαίρι
 αερονούν οι εφοδιαζόμενοι
 με τόμους «Διαπλάσεως»**

**ΤΟΜΟΙ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
**Τόμοι 11 (οι έξής: 5, 7, 15,
 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)**
 προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ.
 1,10, διά τό «Εσωτ. και 1,30 διά τό «Εξωτ.

**Τόμοι 8 (οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11,
 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος.**
 (Οι Τόμοι τής Α' Περίοδου 2ος, 3ος,
 6ος, 10ος και 13ος εξηρηθήσασιν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913
Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895,
 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τι-
 μάται: «Αδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6.
 Διά τας «Επαρχ. «Αδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50
 Διά τό «Εξωτέρ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900,
 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών
 έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. τελών:
 «Αδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: των έτών 1906, έως
 1913, ών έκαστος τιμάται:
 «Αδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ
 («Ιδε την λύσιν εις την σελ. 249.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Θ. Νικολάου, Αλ. Θ. Νικολάου,
 Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Σοφ. Γιγάντης, Ν. Παγ-
 καλος, Εμθ. Μπέη, «Ιω. Μπέης, Ε. Κατήγιαν-
 νάκης, Π. Μαυρογένης, Ν. Χερσιαντής, Ι. Χερ-
 γιαντής, Δημοσφ. Μελετόπουλος, «Οδ. Ν. Καλλι-
 νικος, Χρ. Χριστοδούλου (δίσ)

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη «Ελλάς (δίσ)
 ΑΙΓΙΝΗΣ: Μιχαήλ Παγανίτης
 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλέος
 ΑΡΓΟΥΣ: Θάνας Α. Παναγιωτόπουλος
 ΒΟΛΟΥ: Γεώργ. Αν. Λυμιαρόδου, Κων.
 Πανάς

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Ι. Κωστήπουλος
 ΚΑΙΡΟΥ: Διονυσιοφής Στρατηλάτης
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: «Ιωάν. Π. Καζέλιος
 ΚΟΖΑΝΗΣ: Γ. Κ. Καρόσης
 ΚΟΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Κερασσίτης, «Ελληνίς-
 ΔΑΡΝΑΚΟΣ: Νικ. Κτωρίδης, «Ερημ. Κτωρί-
 δου.

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: «Αγγελική Ε. Καζά-
 νη, Νανουκά Ε. Καζάνη
 ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Α. «Αλεξόπουλος, Μιχαήλ
 Εύελπις, Παν. Α. Κνωιάζοπουλος
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεόδ. Γ. Βασιλάς
 ΠΥΡΡΟΥ: Σταθός Κ. Σταυρόπουλος
 ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ: «Ενδοξος «Αερονάτης
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. «Εμ. «Αγγελομάτης
 ΥΔΡΑΣ: Π. Παγγελιάκης, «Ελεντίτσα Δημ. Δε-
 βελένου, Ροβινσών τής «Ερημονήσου, «Αθανάτα
 1821-1912.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων όρθήν την λύσιν τά όνόματα
 έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και εκληρώθησαν
 οι εξής δύο: ΙΩΑΝ. ΜΠΕΝΟΣ εν «Αθήναις και
 ΓΕΩΡΓ. ΑΝ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ εν Βόλω
 οι όποιοι ένεργήσαν διά τρείς μήνας από 1ης
 Αύγουστου. «Αμφότεροι παρακαλούνται να μας
 άποστείλουν τας δευθύνσεις των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του «Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ημών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμωτάτον εις τούς παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>«Εσωτερικού: { «Εξωτερικού:</p> <p>Ετησία... φρ. 8, — Ετησία... φρ. 10, — Εξάμηνος... 4,50 Εξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3, —</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά των Πρακτόρων, «Εσωτέρ. λ. 10. «Εξωτέρ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ «Οδός Εβερτάδου αρ. 33, παρὰ τό Βαρθάκειον</p>
--	---	---

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

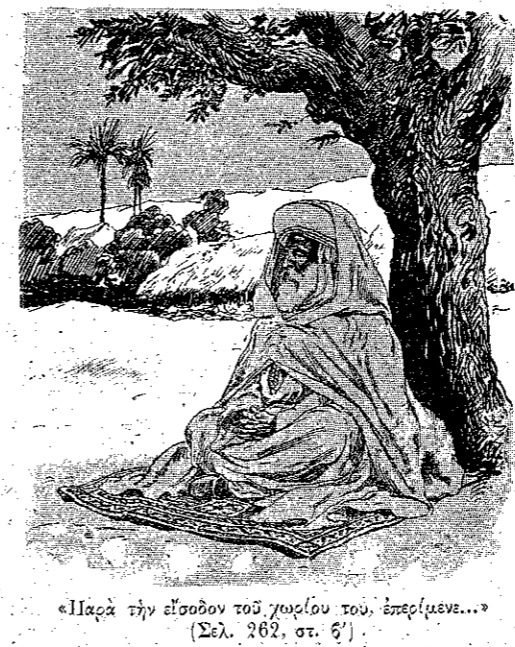
«Η μουσική εξημερώνει τούς ανθρώπους.

«Αλλ' έξαρνα, και εις στιγμήν που δέν
 τό έπερίμενε κανείς, τό άρμπνιον ήρχισε
 να παίζε!

Φλέουτα, κύμβαλα, γρανκάσα, πιάνο,
 όλ' άντήγγισαν συγχρόνως, και από τό άρ-
 μονικόν αυτό σύνολον έσχηματίζετο τό πε-
 ρίσσημον παρισινόν τραγούδι «Βιέν, που-
 πούλ!». γνωστόν σήμεραν εις όλον τον
 κόσμο.

Γενικός ένθουσιασμός εις όλον τον κα-
 ταυλισμόν! Οι στρατιώται που έκοιμώντο,
 εξηπλωμένοι κατά γή, εσημώθησαν οι
 μαύροι ήρχισαν να χοροπηδούν προς τον
 χρόνον τής μουσικής, και αυτοί άκόμη οι
 άργηγάι, άφίσαντες την σεβαρότητα των,
 έπροχώρησαν προς τό όργανον γελαστοί.

Ο Τζούλης έστέκετο όρθιος πλήρσιον

«Παρά την είσοδον του χωριού του, έπερίμενε...»
 (Σελ. 262, στ. 6')

τής μηχανής, κυττάζων όλους με ύφος
 θρηκμευτικόν. «Ολόγυρά του οι Μαροκι-
 νοί άπετέλεσαν κύκλον. Και άφού έτελείω-
 σε τό πρώτον κομμάτι, ο Τζούλης επά-
 τησεν ένα κουμπί και άμέσως, εις την σι-
 γήν τής έρήμου, άντήγγισε τό βάλε τής
 Ευθύμου χήρας.

«Επηκολούθησε φρενίτις. «Ολον τό κα-
 ράβάν ήρχισε να χορεύ. Κι' αυτός άκό-
 μη ο σεβαρός Μπέν-Σελιμάν έκρατούσε τον
 χρόνον, κινών τό κεφάλι του και κτυπών
 τα πόδια του με τά κόκκινα παπούτσια.

«Η συναυλία διήρκεσε μισήν ώραν. Μετά
 τό βάλε τής Ευθύμου Χήρας. άνένεισε
 τον ένθουσιασμόν έν στρατιωτικόν έμβατή-
 ριον, κατόπιν τό ντουέτο του Φάουστ και
 τέλος τό Ματοίς.

Κανείς δέν εκύτταζε πλέον τον ήλιον,
 ο όποιος έπλησίαζε να δύση...

«Αλλ' ο Τζούλης έσταμάτησε την έρ-
 χήστραν, του λέγων:

—Φθάνει για σήμερα, παιδιά!

Και άποταθείς προς τον άμιν, τον ήρω-
 τής φαιζρός:

—Λοιπόν; είσθε εύχαριστημένοι; Τότε
 θα σας παρακαλέσω να μζς συστήσετε
 και σε άλλους.

«Ο Μπέν Σελιμάν εξέτεινεν επι-
 σήμως την χείρα άνωθεν τής κεφαλής
 του Τζούλης, και τώ ειπε:

—Εκράτησες την ύπόσχεσί σου,
 οά κρατήσω κ' έγώ τή δική μου. Θα
 σας δώσουν από ένα μουλάρι και θα
 έλθετε μαζί μας εις τό Φέζ.

«Ο Τζούλης ύπεκλήθη και έπειτα,
 σκουπίσας με τό μανίκι του τον ιδρώ-
 τα που έρρεεν από τό μέτωπόν του,
 προσέθεσε:

—Ε, τίώρα που τά στείλασμε,
 δέν λέτε να μζς δώσουν και τίποτα να
 φάμε;... Είνε ανάγκη, ξεράτε, γιατί...

Δέν ήμπόρεσε ν' αποτελειώση την
 φράσιν του. «Εγεινεν ωχρός σαν τό
 πανί, και διά να μη πέση κάτω, έ-
 στηρίχθη εις τον κορμόν ενός δένδρου.

Είχαν εξαντληθή πλέον από τούς
 κόπους, τας συγκινήσεις και την πεϊ-
 ναν:

«Θέλω να ήξώω να τά βγάλω πέρα»
 (Σελ. 263, στ. α')

«Ο άρχηγός ένεισε και οι ύπηρεται τον
 έπεριστοίγησαν άμέσως.

Τον εκάλισαν, μαζί με τον Λουλού,
 εις μίαν ψάθαν στρωμένην με μαζιλάρια,
 και τούς έφεραν να φάγουν. Τα δύο παι-
 διά ήσαν τόσον πεινασμένα, (*) ώστε δέν
 έλαβαν καιρόν ναταλλάξουν τας έντυπώ-
 σεις των, αι όποιαί τώρα ήσαν ρόδινοι.

«Εν τούτοις, άφού κατεβροχθήσαν από
 μίαν καλήν μερίδα ψητού με ρύζι, από
 μισό κοτόπουλο, φρούτα, γλύκισμα, και
 άφού ήπιαν πέντε-έξ φλιτζάνια τσάι, συ-
 γήθον εις την έντέλειαν. Ο Τζούλης, του
 έπίου ή άδιαθεσία είχε παρέλθη, εξη-
 πλώθη εις την ψάθαν και με στεναγμόν
 εύχαριστήσεως, ειπεν εις τον Λουλού:

—Δέν του τόλεγα, πως θα μζς προ-
 καλοΰσαν επί τέλους στο γάσμα; «Αργήσε
 λιγάκι τό πράγμα, αλλά έγεινε.

—Με σένα, άπεκρίθη ο Λουλού, τί-
 ποτα δέν εινε παράδοξο.

(*) «Τα είχονα προηγ. φύλλου σελ. 254.